

Cultura

Editia de Marti, 16 Decembrie 2008

Interviu cu scriitorul si criticul dramatic Mircea Ghitulescu:

"Dramaturgia reprezinta o forta literara deosebita";

69

Mircea Ghitulescu a adus, la Constanta, la inceputul acestei luni, "Istoria literaturii romane. Dramaturgia". Ampla lucrare a fost pregatita inca din 1984, prin aparitia volumului "Panorama literaturii dramatice contemporane. 1944-1984", urmata de "Istoria dramaturgiei romane contemporane. 1900-2000". Mircea Ghitulescu este absolvent al Facultatii de Filologie a Universitatii "Babes Bolyai" din Cluj (1964-1969) si doctor in estetica teatrului cu teza "Directii estetice in comedia contemporana". Insa, inclinatia pentru dramaturgie, nu atat in calitate de autor de volume critice, cit mai ales in cea de cronicar sau director de teatru si de revista (publicatia "Drama") este parte integranta a pasiunii pentru cuvintul scris, pentru ca Mircea Ghitulescu este, inainte de toate, autorul volumelor de proza "Orasul fara somn" (1978), "Omul de nisip" (1982), urmate de "Oglinda lui Narcis" (1986) sau "Wiener Walzer" (1999).

Reporter: Poate fi considerat acest gen literar, genul dramatic, o "Cenusareasa" a zilelor noastre?

Mircea Ghitulescu: Dramaturgia nu este o "Cenusareasa". Este una dintre formele de arta cele mai interesante. Este de ajuns sa rostim numele lui William Shakespeare, al lui Victor Hugo, Moliere sau Caragiale. Astfel, ne dam seama ca dramaturgia reprezinta o forta literara deosebita.

Rep.: Este adevarat ca va place mai mult sa cititi piese de teatru decit sa vedeti transpunerea lor in scena?

M.G.: Uneori, da. Pentru a scrie "Istoria literaturii romane. Dramaturgia" a trebuit sa citesc mii de piese de teatru. Adesea e mai profitabil, pentru tine, ca cititor, sa citesti decit sa o vezi. Pentru ca citind, iti imaginezi decorul pe care il vrei, nu pe cel pe care ti-l propune regizorul. Posibilitatea de a jongla cu imagini la lectura unei piese de teatru este mult mai mare, decit la vizionarea unui spectacol, unde vezi un produs finit.

Rep.: O piesa de teatru are ca finalitate doar transpunerea ei scenica?

M.G.: Ea este scrisa pentru scena, in principal. Dar, asta nu inseamna ca nu poate sta frumos, intr-un raft de biblioteca, precum orice carte de poezie sau de proza. Astazi, nu se joaca numai piese de teatru, regizorii prefera sa dramatizeze romane.

Rep.: In ceea ce priveste publicul larg, ati observat o reticenta in a citi teatru?

M. G.: In lumea teatrului, actorii si regizorii citesc drama. In ceea ce priveste publicul larg, nu am o

statistica, dar tuturor ne place sa citim teatru, pentru ca si atunci cind citesti un roman, dai repede peste paginile cu descriere, pentru a ajunge la cele cu dialog. E mai viu, e comunicare directa.

Rep.: E o regula ca un bun prozator sa scrie si drama?

M.G.: Marii scriitori romani au fost dramaturgi. Eu cred ca Ion Luca Caragiale este mai mare prozator decit dramaturg. Prin "Momentele si schitele" sale, acele forme de literatura pe care el le-a descoperit pentru prima data in Europa, este un reformator al prozei europene. Nu este un atit de mare dramaturg, pe cit este prozator. Vorbesc de Camil Petrescu, un mare prozator si dramaturg, in acelasi timp sau de Lucian Blaga, un mare poet si dramaturg.

Rep.: Cum s-a infiripat ideea de a scrie o istorie a dramaturgiei romanesti?

M.G.: Am mers in etape mici. O astfel de carte nu se poate scrie deodata. Prima etapa a fost "Dramaturgia contemporana", o carte care a aparut in 1984. A urmat "Istoria dramaturgiei romane contemporane", care cuprindea secolul XX. Aceasta ultima forma abordeaza, fata de cele precedente, secolele XIX si XXI.

Rep: Care este utilitatea acestei lucrari?

M.G: Utilitatea unei carti depinde de numarul de cititori pe care il are. Dupa cite imi dau seama, acest volum este cautat. Din acest punct de vedere, consider ca el este necesar.